

luffe ham ind til Departementschefen, eller hvem det er, der sidder og troner i Direktionensbærelset, saa skal den Mand, der leder Gerningen, og som i Virkeligheden har det store Ansvar for Vedelsen, ikke spørge, om han maa være med, men han skal ester mit Skøn have en af de første Pladser i Direktionen. Jeg tror, det er fuldt forsvarligt og i fuld Harmoni med den Gernings store Betydning og Vanskelighed, hvorom vi her tale, naar vi ønske, at Lederen af denne Gerning skal have en ledende Plads i Direktionen. Smidlertid, den ærede Minister er jo trods det, at han ikke vil kunne genkende sit eget Forslag i det, Udvalget nu har opstillet, dog — det glæder mig at konstatere dette — maaste ikke saa forkræffeligt langt borte fra Udvalgets Ønske. Saa vidt jeg forstod den ærede Minister, kunde han gaa ind paa Princippet og anerkendte vistnok dog ogsaa Bygningen af den Direktion, her er foreslaaet med den Forskel, at han ikke ønsker, at Forstanderen skal sidde stadig i Direktionen, men kun være til Stede ved enkelte Sager. Det er dog en Anerkendelse, delvis af Princippet i Udvalgets Forslag, og det glæder mig. Jeg haaber, at ved fortsat Drøftelse af denne Sag vil den ærede Minister se, at Udvalget har ladet sig lede i høj Grad af Hensyn ikke alene til de Anstalter, der eksistere nu, og til de Personligheder, der have Bestyrelsen, men ogsaa af Hensynet til at finde en Ordning, som kunde staa, og som kunde være god, uanset, om de Personer, der maa findes, kunne fortsætte eller ikke. Vi have søgt at finde en Ordning, som ikke var afhængig af Enkeltmand; for den Del af Udvalgets Forslag, som gaar ud paa en Sammensmeltning af Anstalterne „Bakkehus“ paa den ene Side og de Kællerste Anstalter paa den anden Side, staaer Udvalget ogsaa i Gæld til den ærede Minister. Jeg antager ikke, jeg røber nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at Impulsen til Forslaget om fælles Direktion for disse Anstalter er kommen fra Kultusministeriet. Jeg ved ikke, om det er nævnt under Forhandlingerne, jeg ved ikke, om den ærede Ordfører sagde det, men i hvert Fald tror jeg, det er en Ting, der kan tales ligefrem om. Den ærede Minister synes mig at ryste paa Hovedet. (S. C. Christensen: Nej, Ministeren siger Ja). . . . Saa ere vi altsaa enige om den Ting. Altsaa, ogsaa der er Udvalget i Gæld til det ærede Ministerium. Men saa maa vi rigtignok beklage, at Ministeren senere har trukket sig tilbage fra den gode Ide, han har givet os. Det har forundret mig, og jeg tror, det har forundret adskillige i Udvalget og vistnok hele Udvalget,

at skønt den ærede Minister har taget Initiativet til en fælles Ordning af samtlige Landssvageanstalter, saa har han dog derefter, da hele Udvalget beredvillig gik ind paa den Tanke og søgte at give den Lovforslagsform, som det synes mig, trukket sig tilbage derfra. Da vore forskellige Vædringsforslag, som for øvrigt stemmede med de Vædringsforslag, der foreligger her, kom til Ministeriets Kundskab, synes det, som om der foregik en Forandring, for hvilken man i Udvalget ikke kunde gøre sig Rede, og som jeg heller ikke har hørt den ærede Minister kunne gøre Rede for. Jeg skal ikke nærmere undersøge, hvilke Strømninger og Indflydelser, der maaste have været paa Spil, men jeg maa gøre opmærksom paa, at det er et aparte Forhold, hvori den ærede Minister her bringer sig: Den højtærede Minister bringer en virkelig god Ide frem, den finder Anklang i Udvalget og vinder Bisfald fra alle Sider, og Udvalget finder en Ordning, der praktisk kan slutte sig om Ministerens Ide, og naar vi saa møde med den Ordning, hvad gør den ærede Minister saa? Ja, saa trækker han sig tilbage, saa synes det ganske ugørligt med den Tanke om at tilvejebringe Sammensmeltning mellem de 2 Grupper af Anstalter; denne Tanke synes saa paa en Gang at falde bort. Dette har forundret mig i ikke ringe Grad, og har noget betaget mig Tilliden til, at vi kunne opnaa noget stort i Øjeblikket i hvert Fald ved i Øjeblikket at forhandle videre med den ærede Kultusminister. Det synes, som om der her er Motiver til Stede, som det ikke er muligt at saa helt frem. — Med Hensyn til de enkelte øvrige Bestemmelser i Forslaget skal jeg sige mig kort. Den ærede Minister erkender, at Udvalgets § 1 er en forbedret Udgave af Ministeriets, og det ligger jo noget derti, at den Takstation, som var forudsat i Ministerens Forslag, er foretaget, inden Udvalget skrev sit Forslag. Dertil kommer en anden Forbedring, som jeg dog ikke gør Regning paa, at den ærede Minister vil anerkende. Jeg vil, uagtet jeg er Medlem af Udvalget, ikke betænke mig paa at tage den Ros, at Udvalget skriver fuldkommen saa godt Danst som Kultusministeriet, og kan fremsætte sine Tanker, tror jeg, i en mere klar og overskuelig Form, end det kan lykkes oppe i det lærde Ministerium. — Den højtærede Minister gjorde den Bemærkning, at det nok for Øjeblikket kunde gaa an at lade Forstanderen for de Kællerste Landssvageanstalter sidde som Formand i Direktionen, men at det ikke saadan kunde gøres for al Fremtid. Det undrede mig noget, da man dog har